

Riambau i Cabeza presenten 'Màscares', un documental sobre la professió d'actor protagonitzat per Josep M. Pou

El teatre, el cinema i la vida

Xavier Roca
ENVIAT ESPECIAL

SANT SEBASTIÀ

El món de la representació, els límits entre la realitat i la ficció, la màgia, els trucs... eren conceptes que ja eren presents a *La doble vida del faquir* –celebrada *opera prima* com a directors del crític de cinema Esteve Riambau i la periodista Elisabet Cabeza– i que ho tornen a ser a la seva segona pel·lícula, *Màscares*, que es va presentar ahir al Festival de Sant Sebastià.

Els cineastes confirmen que “darrere les dues pel·lícules hi ha la curiositat per explorar el cine com a eina per veure què hi ha entre bastidors, més enllà de la realitat aparent”. *Màscares* explora la interrelació entre cinema i teatre a través d'un atractiu joc de miralls: és una pel·lícula que neix arran d'una obra de teatre que parla... d'un director de cine. I és que el projecte va néixer paral·lelament al de l'obra *Su seguro servidor*, Orson Welles, un text de Richard

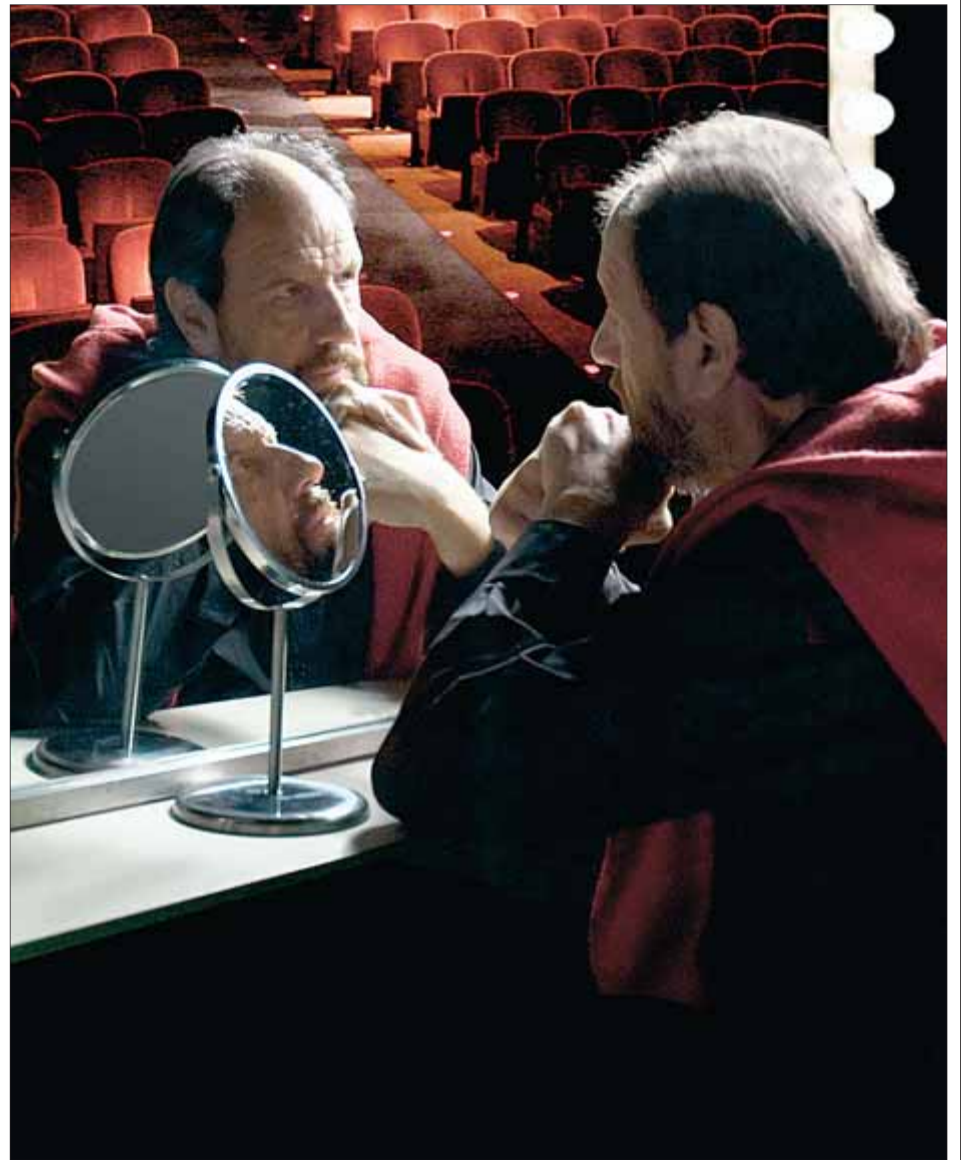
France amb què Esteve Riambau –especialista en el director de *Ciudadà Kane*– va debutar com a director teatral, i que Josep M. Pou va protagonitzar dalt de l'escenari. “Quan em va arribar l'obra –diu Riambau– vaig tenir clar que l'únic Orson Welles possible era Josep M. Pou, i se'ns va acudir reflectir els assajos en una pel·lícula que no es limités a ser una *making of* de l'obra, sinó una reflexió sobre la feina de l'actor”. Els cineastes no descarten que algun dia es puguin veure conjuntament –en una representació teatral acompanyada d'una projecció de la pel·lícula, per exemple– obra i documental.

Procés evolutiu

Màscares mostra tot el procés evolutiu d'un muntatge teatral des de les primeres lectures del text fins al dia de l'estrena, amb tots els dubtes, discussions i problemes que vénen pel camí. I, al mateix temps, Josep M. Pou se sotmet a un veritable estriptis desvelant –com un prestidigitador que ensenya

els seus trucs– les seves estratègies psicològiques i professionals per endinsar-se en la pell d'un nou personatge: “Tenim una immensa gratitud cap a Josep M. Pou per haver accedit a despullar-se d'aquesta manera davant dels espectadors, d'una manera absolutament generosa”. I, com si es tractés d'unes nines russes, l'espectador veu al mateix temps Josep M. Pou, Orson Welles i també els personatges que aquest va interpretar.

La pel·lícula mostra Pou memoritzant el text en la solitud de casa seva, recitant-lo mentre camina pel carrer, despertant-se a mitjanit pensant en el personatge... “Des del moment que es passen mesos representant un personatge, els actors de teatre tenen una implicació vital amb la seva feina. Pou viu per al teatre, i li agrada tant el seu ofici que va pensar que *Màscares* podria ajudar que la gent entengués una mica més la seva professió. El resultat és un regal que ens ha fet a nosaltres i a qui vegi la pel·lícula”. ■

Josep M. Pou protagonitza un documental de Riambau i Cabeza ■ AVUI

Robert Duvall i l'Amèrica profunda

Guanyador del premi Donostia el 2003, Robert Duvall –llegenda viva de Hollywood– va ser ahir al festival per presentar *Get low*, la pel·lícula d'Aaron Schneider que també ha produït i que participa en la secció oficial. Es tracta d'una tragicomèdia ambientada al Tennessee dels anys 30 i inscrita en el subgènere anomenat *americana* –històries basades en la vida tradicional de l'Amèrica rural– que parteix d'una prometedora premissa: un home esquerp i solitari (Duvall, naturalment) decideix organitzar-se un funeral mentre

encara és viu. Robert Duvall encarna amb el seu poderós magnetisme un personatge que guarda algun punt de contacte amb el Clint Eastwood de *Gran Torino*. Segons l'actor, “per a la manera de parlar em vaig inspirar en el meu pare, que era del nord de Virgínia. Per la resta em va ser fàcil ficar-me en la pell del personatge, ja que estava molt ben escrit”. Robert Du-

vall va debutar el 1962 amb *Matar un rossinyol*, l'adaptació que Robert Mulligan va fer de la cèlebre novel·la de Horton Foote, i lamenta que l'escriptor no visqués per veure-la, ja que “mostra un univers semblant al seu, estic segur que la pel·lícula li hauria encantat”.

La gegantina presència de Duvall sosté una pel·lícula simpàtica però menor, que dilueix el sarcasme inicial en un cert sentimentalisme.

JAVIER ETXEZARRETA

El Comentari

J.M. Hernández Ripoll

Postal de Vic per als de Vic

Benvolguts amics/gues: He tornat a Vic, i he perdut el compte dels anys que porto assistint al Mercat de Música. El conec com si l'hagués parit i la pluja i el fred ja no m'agafen desprevingut. La d'enguany ha estat una edició més distesa que les dues anteriors, sense els nervis que es respiren cada cop que hi ha canvis en la direcció. M'ha agradat retrobar-me amb gent que només veig un cop a l'any i fer-la petar

amb els companys d'aquesta professió que, cada dia que passa, cotitza més a la baixa. L'afer d'en Fèlix Millet ha estat omnipresent en totes les converses. I *caradura* és el més suau que li han dedicat.

En les quatre jornades viscudes intensament, hi ha hagut moments molt divertits. Potser un dels més entretinguts va ser perseguir el senyor Bru de Sala pel recinte firal, tot intentant que digués alguna cosa sobre el cacau

del Consell de les Arts. L'home no va voler dir ni piu. Ja vindrà. Quan li convingui sortir del pas, segur que aleshores ens utilitza. Els periodistes som així de generosos.

Una altra cosa que m'ha cridat l'atenció és que en aquesta ocasió no hi havia cap unitat mòbil de TVC gravant concerts. Bé, he vist els amics del *Rodasons*, que sempre hi són. Però la nostra no ha enregistrat res. Deu anar escurada de calés, com tothom.

Un dels moments més entretinguts va ser perseguir Bru de Sala pel recinte firal, tot intentant que digués alguna cosa

Però em sembla que feia molts i molts anys que la televisió pública no perpetuava cap ni un dels prop de 90 concerts programats.

Tot i això, ha sigut una experiència gratificant plena de ritme. Com sempre, en Quimi Portet m'ha fet riure i en Miquel Gil m'ha posat la pell de gallina. Les noves cançons d'en Roger Mas m'han agradat prou, així com la canya del nou projecte dels Nour. Moltes gràcies per tot. I fins l'any que ve.